

35. szám.

Augusztus 26. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapo** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethetmi minden postahivatalnál és könyvtáránál. **Kiadó-hivatal** : Pest bará-
 tok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

AZ ECESEDI LÁPBAN.

(Úti táskámbul.)

Irja JÓKAI MÓR.

A HIRHEDETT ecsedi lápról, Magyarország egyik specialitásáról azt híresztelték már, hogy végképen kiszáradt. — Nem száradt biz az : most is él és virul, a hogy mindenki meggyőződhetik róla, a ki nem restel a waggonablakból kitekinteni, mikor Nagy Károly és Kis Majtény között végig halad. Az a beláthatlan sötétzöld szőnyeg a mi északkeletre elterül előtte rózsaszín foltokkal kihimzeten : az az ecsedi láp. E nyáron, bajtárs látogatásból, keresztül jöttem egy részén, s meggyőződtem felőle, hogy létezik az most is ; nem is azért csináltak azt őseink, mesterségesen odavezetve régi-régi czölöpmunkával a Krasznát, hogy azt valaki elronthassa. Az ecsedi láp ugy készült a bevehetetlen erősség, a magyar ősjog végvára, az ecsedi sánczok védelmére. — Csakhogy miután magokat az ősjogokat is bevették, a várnak sem volt semmi értelme többé : a vár falait az utódok szétbontották, építettek belőlük házakat templomokat : annak a köveiből emelkedett

a pereszlyéni, fábiánházi templom, Ecseden minden ház, kastély, uradalmi magtár ; azonkívül a vármegyve abbul építetett a láp mentén és rajta keresztül egy hatalmas kőutat. A mult évtizedben már csak egy kis odú állt a hatalmas várbul, abban is egy cigány kovács ütött tanyát, a ki »Rákóczy«-nak nevezte magát. Az alkotmányos vármegyve lebontatta az odúját is : ne gúnyolja a historiai nagy neveket !

Most azután félbeszakítatlan egyedurasággal foglalja el a tért a hatalmas zöld mező, melynek alapja viz.

Hogy milyen mély viz ? arról mesélhet valamit az a tudós mérnök, a ki a vasutat a láp mentébe vezette, s aztán a kismajthényi vas hid számára huszonöt öl mélységre ásatott le, s még sem talált szilárd talajt.

Az út két oldalán messze terül az ingovány, melynek felszínét négyszer kaszálják egy eszten-

döben; a fű most is meghaladja az embermagasságot s mire a vágott rend megszárad, már keresztül tör újra a friss sarju buja hajtása. A réti fűzény rózsaszín virágfürtei egész biborszínűvé teszik föltonkint a sötétzöld fűpálástot; s az egérfá erdők haragos zöldje csaknem fekete szint mutat a láp közepett. Ez erdőknek sincsen szilárd talaja: mikor az ingovány megárad, vele együtt fölemelkednek ingó lápföldükkel, s olyankor egy erős szél áthajtja őket a másik partra.

Hogy az ecsedi lápban nem rég egy új sziget fedeztek volna fel, a hogy a lapok irták; az egészen »belgrádi hír«. — Ismerik annak minden zegét zugát keresztben hosszában, s nincs abban semmi felfedezetlen világrész.

Az ecsedi láp nem is olyan rossz hírű, mint más nevezetes ingoványok. Nem osztozik abban a kietlenségben, a mi a skót mocsárvidékek jellege, s nem öldöklí malariával a környékét, mint a római Maremmek. A ki látta Ecsed, Tyukod, Csenger, Domahida, Ura, Bagos, Porcsalma, erőteljes éptestű és lelkű népét, az el fogja hinni, hogy az áztazott kender szagának valami hatalmas éltető erővel kell birnia.

De még kevésbé száradt ki az az egészséges magyar humor, a mi valódi eredetiségében leginkább Szathmárban élvezhető. (Nem hiába szeretett Petőfi anynyira itt időzni.) A szathmári víg czimborák egymást feltréfáló ötletei egészen tiszták attól a bűzös, szordidus Józsgyuriskodástól, a mi lófűlek levagdálásában, betyár tempókban találta az élczet. A szathmári víg pajtásoknál is nagy divatja volt az egymást letromfolásnak, csak hogy arra éles észt, virgoncz szellemet fordítottak, nem otromba nyerseséget.

Ma is kézzel kézre járnak azok a verses költemények a mikben egymás viselt dolgait megénekeltek; satyrák, gúnyversek, didascalikák, pajkos fescenninák a mik valódi irodalmi becscsel is birnak, s még csintalanságaikban sem mennek túl a regélő Lafontaine, költeményeinek decorumán, úgy hogy azokat bizony minden érett férfi és házas asszony élvezettel olvashatja, s gyönyörködhetik a pompás ötleteikben.

A versharcz valódi divat volt egész Szathmárban, s nem egy örökségből kitagadást vont maga után egynémely nagyon is sikerült epigramm.

Egyike a satyrák legszellemdúsabb kezelőinek

L...y Lajos barátunk; kit Szathmár valamenynyit a lehangosabbban dicsérnek, levén ő azoknak felügyelője és időktől fogva, s szeretetreméltó élesztője az egész vidék minden társaságának.

A kölcsönös feltréfálás tornája különösen permanens volt ő közötté és D...y között: — kezdődött még akkor, a mikor L...y patvarista volt D...y-nál s aztán a Szamos vizében fürödvé kártyáztuk s D...y felásatta azt a bizonyos kincsét a négy patvaristájával a kertjében; de a mi nem elmondani való.

D...y szenvedélyes pomolog volt. Általában a Szamos és Kraszna mentében oly gyümölcskertészet van, a milyenről soha ez ideig fogalmam nem volt. Ötven, száz, kétszáz, sőt négyszáz holdnyi gyümölcsösök az uri lakok körül s azokban faóriások mik még a mostani fagyos évben is halommal ontják a legnemesebb terméket. Nincsenek azoknak francia neveik, de azért eljön értük a bécsi gyümölcskereskedő s elhordja messzre földre. Vannak almafák, a mikről ötven köböl alma lekerül. A ki nem látta, nem hiszi el.

D...y gyümölcsöse különösen híres volt az almáról. Egyszer ősszel L...y Lajos arra kéri, hogy tartson fel a számára tizenkét zsák almát: nem sajnál érte letenni tizenkét forintot. Azt D...y mingyárt zsebre is tette, s mondta L...y-nak, hogy akár mikor küldhet az almáért.

Osz volt, esős idő, L...y-nak négy lovat kellett befogni, hogy a semlyéken keresztül hazahozathassa a tizenkét zsák almát. Nagyobb figyelem végett még az ispánját is elküldte a szekérral. Este későn vergődtek haza.

— Hát hol az alma? kérdi L...y.

— Itt a zsebemben! felel az ispán s kised a bekecse zsebéből tizenkét darab almát. — Azt mondta D...y, hogy azt az almát úgy hiják, hogy »zsákalma« tehát ime tizenkét zsákalma!

Csak legalább négy lovas szekeret ne küldött volna érte!

L...y Lajos barátunk türte fél esztendeig, hogy az ő zsákalmáján nevetett a szamosköz, akkor egyszer meglátogatta D...y-t.

Az öreg urnak volt egy szép háts lova, az megtetszett nagyon Lajosnak, kérdezte az árát, meg is alkudott rá kétszer nyolcvan pengőben.

— Most azonban nincs nálam több nyolcvan pengőnél monda: a többbit megadom István napkor.

— Jó lesz biz az, épen nevem napja lesz, elkel egy kis ferblire. Hanem tudod öcsém halandó az ember. Adnál róla egy kis írást.

— Szivesen, bátyám; monda Lajos barátunk s megírta rendén a kötelezvényt, mely szerint ő folyó évi aug. 20-ikán kénytelennek érzendi magát kétszáz pengőnek pontos leszámolására.

Eljött István király napja, D...y-nál nagy vendég sereg volt egybegyülekezve épen a fekete kávé-nál voltak, mikor S...y öreg bérese beállit, jelentve hogy »megküldte a tekintetes ur a kétszáz pengőt.«

— Nagyon jól van: szólt D...y Tudom én, hogy az én Lajos öcsém pontos fizető. Ezt már szeretem, hogy megküldte.

— Hát hol rakjam le a kétszáz pengőt? kérdi az öreg béres.

— Hol raknád le? az anyád kötényébe! Hát ide az asztra.

Mingyárt odább rukoltatták a kávé csészéket, hogy hely legyen az aszton (még akkor huszas pénz járta) Hát egy percz múlva behoz az öreg béres másod magával egy hoszszu rúdon kétszáz pengőt in natura: t. i. olyan vaspengőket a minőket a szekér kerék elé szoktak rakni. Itt a pengők!

Nézi az öreg ur a kötelezvényt: bizony csak pengőrül volt abban szó, és nem forintrul. Kénytelen volt szépen zsebre kapni a zsákalmáért kapott tromfot.

(Vége köv.)

! Aus ist die mulatság!

— Milán milódiája egy húrtales guzliczán .—

DA lett Alexinázom!

Most nátt gyere édes ráczom.

Ha kardod nem, véd — lábikrád.

Közel van, ha futsz, Deligrád. —

Te meg menj Szibériába, muszka vitéz Csernajeff,

Dugd orrod ólombányába, mint az iszapba a sneff,

Mert már aus ist a mulatság!

Nosza házi bölesem Risztics,

Dolmányt porolj, bocskort tisztics,

Győzelmi jelül Sándornak

A most kapott nagy erzt hordjad,

Kérd meg a czárt: kegyelmezzünk szegény török éltinek,

Adjunk békét, mert jövőre nem lesz majd kit verni meg,

S akkor aus ist a mulatság.

... Mőgöttem beteg ember meg,

S otthon vár a beteg gyermek. —

Abdul Kérim szépen kérem,

Ne kísérjen haza éngem!

Haza találók én úgy is, — az asszony Natália

Már nagyon vár békét kötni, tudom lesz patália!

Az lesz csak czifra mulatság.

Don Pedró.

BORKORCSOLYÁK.

Szent styus.

Tisztelendő páte; Makutyinak valami pere volt a szent széken, s midőn a vádpontokat feleletre kiadták neki, a replica exordiumát így végzé, mely után persze az egyes vádpontokrai feleletnek kellett jöni: »a nagyon tisztelendő szent szék füledt bogarait következő argumentumokkal fogom széthessenteni sat.« Tisztesség tekintetéből ajánljuk a »Magyar állam« figyelmébe!

Éji zene.

X. barátunk kiszemelt ideáljanak Y. kisaszszonynak szerenádott adatott, s midőn a cigányok a szokásos három nótát elhuzták, még mindig semmi jelt sem adtak oda ben hogy meghallották vagy felébredtek ám! X. huzat még egyet Ismét semmi jel. Még kettőt-hármat huzat, megint nem adnak semmi jelt! X. megsokalván a dolgot, rári-vall a cigányokra: No, ha még most se ébred fel, hát huzátok el azt hogy: Sajó kutyám jaj de m[é]lyen aluszol!

„Nur die Niebelumpen sind bescheiden.“

Liszt. Te Daute vagy! Sexpír vagy! Szent Dávid vagy!

Wagner. Én nagy vagyok!

Liszt. (crescendo) Nagy Napoleon vagy I. II. III. és IV. Napoleon vagy! Byron vagy!
Kosciusko vagy! Columbus Kristóf vagy!

Wagner. Én nagyobb vagyok!

Liszt. (crescendo.) A Rajna nagy Kristófja vagy! A hangjegyek Budhája vagy! A kont-
rapunkt Krisztussa vagy! A jövő zene Garibandija vagy! A német zene Kossuthja vagy! Az
opera Tisza Kálmánja vagy! Wagner Richard, Wagner Richardja vagy!

Wagner. Én legnagyobb vagyok!

Liszt. Igenis! — az én vöm vagy!

Don Pedrő a színházban.

Ha jó st mig ilyen Romeo volt, hivatalos udvariassággal kértük, távolítsa el magát a nemzeti színházat.

Mikor ilyen: visszahívjuk vendégsz erepelni.

S mikor így fog kinézni: szerződöttjük.

Halmi Imre fiatal színész tanulmányokat ír Shakespere, Moliére, Sardou alakjairól. — »Affektál a kölök!« rikkant fel Pagát Matyi pályatárs. »Ha színész, mért nem tanulmányozza az életet!« — s nagyot üt az írói csárda kártyaasztalára.

*

- Hogy bukott meg »Konesag Lajkó«?
- Nagyon jól.
- Ki is irta?
- Mátrai Béla, de nyglátszik még Beteg korában.

Hirek.

— Hova is szállhatott volna Szász Károly költő Szegeden, ha nem a »7 pacsirtába«!

— Az ötpacsirta uteza e hirre a 7 pacsirtának üdvözlő sörgönyt küldött, s egész éjjel ki van világítva.

Alexináczból.

(Szerbül van.)

Ejubot és valamenynyi törököt a szerb csapatok roppant vad futással hagy el.

SZEGED ÉS SZÉPTEVŐI.

Zeng a dalár, — iparos csokrot nyújt, — rímel a költő, —
S csapja az »úr« a levet, nyalka menyecske, Szeged!
Ennyi hizelgő bók fejed el ne csavarja, menyecske,
Nimet szót ne tanulj, bécsi divatba ne bujj.
Mint Pest nagynénéd, nagyvárosi dáma ne légy te,
S elkerül árvíz, jég, rozsdá, krach és deficit.

SZÖGEDINUMDÁNUM.

1. A szobormeglepedőtlenítés.

Szász Károl. Huj huj le, huj le, huj huj huj le
 Ponyva, mely alatt vagyon **Dugonics!**
 Örül ma vár s gunyhó, hotel és buj le,
 Szívünk pezsgőjében ma **dúgo nincs!**
 Nem árnyak serge jő a Hadak **utján,**
 Dalár-nyáj csak, osztrák állam **vasutján,**
 S harmincz procentnyi ár**leengedés**
 Kéjén keblünk fagya fö**lenged.** És

Kosztod zamatján lesz belőlünk **víg nász,**
 Oh nyolczvanezer lakosú **Szeged!**
 Kecs'géd dicséri Pál, Adolf, György, **Ignác,**
 S fehér cipódat is, a mint **szeged.**
 Te fejleszted a tiszta magyar **nyelvet,**
 Mert paprikádtól minden kül-mázt **elvet,**
 Tőle német is magyarul **imáz!**
 Szappanod gyöz, s bukik szeny, **kulimáz.**

S mi zaj riad, mi nép zudul **tolatván**
 Szeged, Szeged, Szeged **határidon?**
 Árpád, Zsolt, Takson jő távirda **dratván?**
 Hogy részt vegyen lábuk hős **dáridón?**

Az! Berczik Árpád Böti Zsolt Pulszk' **Takson**
 Robog beléd, s itt száll ki, és nem **Pakson!**
 S tért s tornyot s korcsmát Szász s száz ló **lep el,**
 Fáradt dalárt vár szalmazsák, s **lepel.**

Hozsánna im, jámbor Dugonics **Endre!**
 Lantunkról hozzád dal száll, **lezboszi,**
 Miattad ölnek sok baromfit **rendre,**
 S lesz sütve hal, lesz tehén, **lesz boczi!**
 S élj, nem Bak-a-i, ám Huszári **Nándor!**
 Biztos menhelyre lel Nállad a **vándor.**
 S isten éltesse báró **Simonyit,**
 Kinek már rudja kifelé **konnyit.**

S evvé Néked, méltóságos **Dáni,**
 S szüzek vezére jó **Keméndiné!**
 Dáni, konyhád valóban főispáni,
 Itt lesz csak egyszer a **kemén diné!**
 Zeng itt a krágli is torkszakadt**ából,**
 Lesz mit meríteni a paprikás **tálból!**
 Az irodalom ifju **ágai**
 Magasztalandják Sturm és **Ágai!**

Üdösb Ábrányi haját szakált **renget,**
 Futosnak vidám Erkel **gyerekek.**
 Kutyába venni látjuk Liszt **Ferenczet,**
 Ki B'reuthban német könnyvet **ereget.**
 Busan hőbzajtlik Királyi **Pál is,**
 Mint árvizet levezető **kanális.**
 S szikkadt dalár-tork nedvezvén **magát,**
 Vízet jobban tart vissza mint a **gát.**

Oh légyen is még ünnep a **világon,**
 Sok, de ne egyszerre több **alkalom!**
 Mert tiszta veszteség, hogy össze **rágjon**
 Magába több ünnepélyt egy **dalom:**
 Most is kiállítás-, szobor-, **dalinnep**
 Együtt van, egybe kell foglalnom **mindet!**
 Holott ha tartják mindhármat **külön,**
 Egy helyett három dicsverssel **ülöm!**

*(Kinrímítő éljenzés! Lepedő a szobron magátul
 megreped. A harangok sirnak, a nők konganak.
 Az öklére támaszkodó Dugonics kinyujtott mutató-
 ujjával megvakarja a fülét. A kis Emül gyerek oda
 hajlong Szászhoz és megöleli.)*

1. **delnő.** Tessék kérem az én párnámat meg- nézni! Szép fehér tollu, puha, fáin!

2. **delnő.** De bizony az én paplanomat tessék előbb! Sima selyem, jó meleg.

Ujságíró. Mily zavar! Mármost melyiket vá- lasszam inkább?

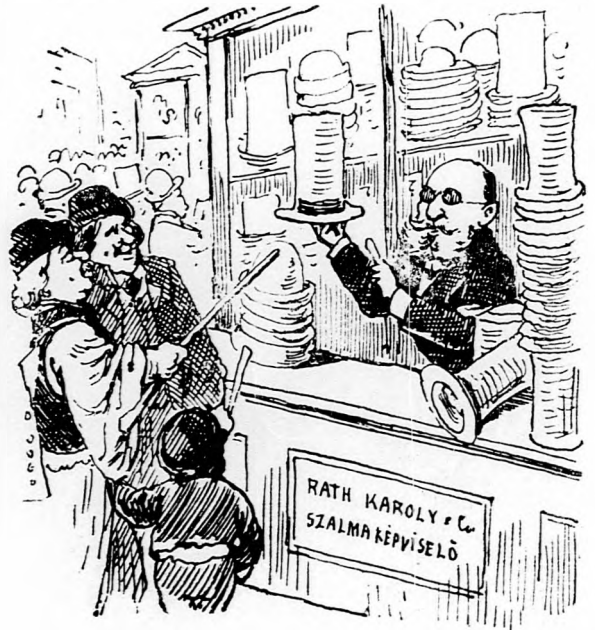
(Meggjegyezzük, hogy ez a jelenet a — **BŰTOR KIÁLLITÁSBAN** történik.)

Rímes étlap.

(A diszbanketre készítette Sz—sz K—ly.)

Szegedi szappan —
Fojtott kappan.
Dikics, kapta, árral —
Kecsege tartárral.
Hajó gyártás —
Paradicsom mártás,
Ostornyel, karikással —
Paprikás hal.
Jóllakott kecske —
Szögedi menyecske

A szalmakirály kiállításában.

Kalapos. Nem vesznek atyafi szalma-czilindert?
Pógár. Nem ám. Mi mádiak vagyunk.

Dalárdristák banketjén.

(Éljen Zajongi Zenegér! Éljen Hüros Mátyás!
Éljen Torkos Bögömér! Éljen Brugónyi Dallia!

Éljen Brekegi! Éljen Hangvillányi! Éljen Gégényi Libius! Éljen Nyözörményi Éljen Pikulás! Élünk mind!

Laius. Ugyan uram, ha már egymásra kölcsönösen mind mondtok toasztot: hogy felejtik el éltetni Erkel Ferenczet?

Vakkanti. Mert az majd csak megél nálunk nélkül is.

A hangverseny után.

(A bayreuthi érzékeny jelenet műfordítása.)

Sz—sz. (zajosan) Ide, fiam, ide! Fogadd általam a muuzsa csókját. Jó volt a versed! Gratulálok! (magában) Kakas Márton csipje meg a rajkóját! Jobb tetszett mint az enyém, az a Náday is jobban szaval nálam. Még fejemre nő, a gignon!

VIGALAVÁJA.

Wagner Ritter von Vigalavaja kijelenti, hogy ő gyűlöli a francziát és az olaszt, és az ő nyomdokaikon ohajt haladni. Valamint nekik van nemzeti zenéjük, úgy ő megalapítja a német nemzeti zenét — Hector Berlioz nyomán.

Kisült, hogy miért nem mehetett el Franz Liszt a szegedi dalünnepre. Könnyeivel kellett áztatni Bayreuthban azon ezüst-pléh babérkoszorút, a melyből Wagner Rikárd az önálló német nemzeti zene virágos kertjét fogja kifakasztani.

Az is kisült, hogy Rikárd hiába szidja a zsidókat, mert hiszen ő is elég nagy zsidó.

A KERESKEDELMI MINISZTER A KIÁLLÍTÁSON.

(A „Pester Corruption“ czimü ujság távirata.)

Szeged. Aug. 20. A miniszter a megnyitás után szemlét tartott a kiállított tárgyak fölött. Mindenekelőtt feltette elegans zwikkerét, melyet J. B. Fingerhut czégnél vásárolt Budapesten x utca 15. sz. a. Kedves kötelnességünknek tartjuk a szemléről hű és pontos leírást adni.

A kiállítók sorban mutogatták készítményeiket; sajnos, hogy némely vidéki bugrisnak is sikerült a miniszter figyelmét saját áruira irányozni. Azonban az alább következő kitünő czégek mégis azon szerencsében részesültek, hogy a miniszter magas elismerését fejezte ki gyártmányaik fölött és képviselőikkel barátságosan kezét szorított; nevezetesen nagy érdeklődéssel nézte a miniszter:

Krachmayer et Comp kitünő posztóit,

Mandelblüh K. R. bámulatos czipőgyártmányait, melyek tökéletesen olyanok, mintha újak volnának,

Schrank et Krank bútor kiállítását,

Spitzer J. L. M. »krk« gyártmányait, stb. (melyek mind kaphatók Budapesten is X. Y. Z. utcákban a kiállítók gyáraiban.)

A miniszter látható örömmel távozott.

S z á m l a.

Krachmayer, Mandelblüh, Spitzer, Fingerhut stb. uraknak. A csatolt hirlapok szerint uraságtok gyártmányairól a hirlapokban erős reclam jelent meg. Kérjük buzgóságunk anyagi elismerését. (100—5 frtig, kegyes tetszésünk szerint.)

„Pester Corruption“.

— Mivel dolgoznak némely német journalisták Szegeden?

— Réztollal és — revolverrel.

Egyik pesti német lap egy rovatának a czime: **Ausstellungs Bazar.** A lap e bazárja előcsarnokul szolgál az **Incasso-Geschäftez.**

TÖROK ROMÁNCZ.

— *Muy doloroso.* —

DERÉK legény ifjú Szelim,
 Járd délezegen, járdal delin,
 Rajong is ám utána
 A hárem minden lánya.

Szegény Murád vénecske már,
 Krákog, köhög, eszoszogva jár, —
 Ah! nézhetett is másra,
 A hárem sok leánya!

Mindannyi csak Szelimre néz: —
 Szelimbe' nincs egy mákszem ész,
 Bár hogy sohajt — nem bánja, —
 A hárem sok leánya!

Szilárd, kemény, akár a kő,
 Rájuk se néz a mosszió,
 A szultánát se szánja. —
 Oh! hárem sok leánya!

Megfoghatatlan jellem ez,
 Mily átkozattúl hü s nemes;

Hiába sir utána
 A hárem minden lánya!

Egy holdvilágos éjszaka
 Őrzi a kertet egy maga. —
 Egymásután ront rája
 A hárem sok leánya.

Suttognak ott halk-csöndesen:
 »Tiéd vagyok, szép kedvesem!«
 Epedve vonja, rázza
 A hárem sok leánya.

De oh! ilyet nem ért Szelim;
 Megfordul és elmegy delin,
 Csak úgy bámul utána
 A hárem sok leánya.

Napfényre jön végtére — huh!
 Hogy Szelim úrfi . . . eunuch!
 »Pfi! hordja el a kánya!«
 Szól hárem minden lánya.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Hivatalos styl a fővárosnál.

Utasittatik Dr. K. igazgató főorvos ur hogy a m. kir. belügyministerium által szabály ellenes rendelvényezés folytán orvosi rovatban tett nehézményezés miatt . . ft . . krt 8 nap alatt x. hivatalnál fizessen le.

Levelezési lap.

Meg van fizetve a Stempfli pénz
 Adják ezt az levelet Pista barátomnak.
 Sára nánimmél lakik hátulsó szobaba
 Izé, írjál Míngyárt mert megharagszom. egészséges a kis őrszi?

Szerbusz pista.

kerepesi uton van az lakásom, joska is ott dolgozik ahun én. Julcsa hugot se szebb mint A majszter urnak a lánya ütök a fene ráczokat aszongya majszter ur hogy Háboru lesz; Lesz akkor a zsidonak Meg a németnek. bevégez vén levellemet vagyok a barátod. Szerpusz piszta

A Föv. lapok szerkesztőségében.

V—y K. Nézd Kálmusz, hogy nekem ront az a Volf a mért a Nyelvőrt egy kisz illedelemre oktattam. Szvalereszk eljárász ez?

T—th. K. Szhjajb! nem tudat te a t a példabeszédet, hogy »nem jó nyelvészekkel egy tálból enni prófétaepret!«

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— **Alizarin.** Mikor már a hatyru dalol, az ornthyomythologia szerint csak kinjában teszi; azért vannak nevezett lap 192. számában a Hattyudalnak ily kiválólag sikerült kinrime: »kinek dala ez — hallottalak én; * »mely véget így ér — dalt zengve hal el.« Ne bántuk! — **Kishamis.** Azok a jó adomák nem hevernek, csak érnek. Csak hadd jöjjenek hát! — **Rózsahögyi.** Miletics megérdemli ezt a rigmust, de olvasóink nem. — **Ágoston.** Nem új a bizonságlevél, nem is szép. — **Pannónia mögött.** Ha rá érne rövidebben. — **O—ó—ó.** A kényeskérdés a jövő számba szorult. Jó ám. — **Szarvas S.** Elmés az utolsó soráig, melynek azonban fordulata már elhasznált. — **Elfogadott** kéziratainkat kérjük, üljenek türelmesen a fiókban; majd csak kihuzgáljuk apránként.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Stáció utca 80-ik szám alatt.

Budapest 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvétetnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athenaeum-épület.

Budapest Barátoktere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi

P O L A K .

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS JÓKAI MÓR LAPJAIRA.

A HON.

Politikai napilap, esti lappal, a legnagyobb alakban.

Esteli tárczájában a legkitünőbb, s az ujabban világhírűvé lett külföldi írók elbeszéléseit hozza.

Jövő évnegyedben veendi kezdetét benne Jókai Mór nagy regénye „EGY AZ ISTEN” czimmel.

A HON előfizetési ára:

havonként	2 frt.
évnegyedre	6 „
félévre	12 „

A magyar nép legkedveltebb humorisztikus lapja,

az

ÜSTÖKÖS.

JANKÓ JÁNOS genialis karrikaturáival.

Megjelen hetenként, ára:

évnegyedre	2 frt.
félévre	4 „

Az előfizetési pénz e négy lapra az **Athenaeumba** küldendő. Budapest, Barátok tere 7.

Az

ÉLETKÉPEK.

Szépirodalmi, művészi és társaséleti napilap.
képekkel.

Az Életképek nagy nyolczad réten jelenik meg, 8—10 oldalon, a legkitünőbb irodalmi erők közreműködésével. Az eddig megjelent számokban **Vámbéri, Dux, Pulszky, Télf, Jókai**, s mások munkái jelentek meg.

Jókai minden apróbb műveit az Életképekben közli.

Minden vasárnapi szám művészi kivitelű **képeket** hoz.

Előfizetési ára:

(juniustól szeptemberig)	6 frt — kr.
évnegyedre	4 „ 50 „
félévre	9 „ — „
egész évre	18 „ — „

Politikai néplap.

az

IGAZMONDÓ,

különösen szem előtt tartja a politikai értesítéseken felül a nép ismeretei terjesztését, s TÁRCZÁJÁBAN mindig szív és elmeékpő olvasmányokat hoz.

Előfizetési ára:

évnegyedre	1 frt 25 kr.
félévre	2 „ 50 „
egész évre	5 „ — „

Az Athenaeum könyvkiadó-hivatalában

Budapesten (barátok-tere, Athenaeum-épület) megjelent s általa minden hiteles könyvárusnál (Bécsben Goricheck, Stepfiansplatz 6.) kapható:

Saint-Maur kisasszony jegyese.

CHERBULIEZ VIKTOR

REGÉNYE.

Franciaából fordította **VISI IMRE**.

Ez a címre Cherbuliez Viktor legújabb regényének, mely az év elején jelent meg a Revue des deux mondes hasábjain. Érdemes voltát mutatja, hogy ott való közlésével egyidejűleg több más európai nevezetességű lap is — köztük az Independance belge után közölte s a magyar olvasóközönségnek csak előnyére válik, hogy a francia eredeti kiadással úgy szólva egyidejűleg kapja kezébe e fordítást is.

Cherbuliez a legérdekesebb elbeszélők egyike. Válogatos tárgyában, diskrét eszközeiben, művészi kivi életben. Jelen regénye a legújabb francia társadalmi élet előkelő köreiből mozog s kiváló szerencsével használja föl ennek jellegzetes vonásait arra, hogy műve ne csak egy mese, de sok tekintetben korrajz is legyen.

Érdekes meséje daczára percizig sem lesz frívollá e regény, mely a francia könyvpiacz újabb termékei közt bizonyára első sorban érdemel figyelembevételt.

Ára a vastag kötetnek 1 frt 40 kr.

A debreczeni lunátikus.

Elbeszélés egy kötetben.

Irta **JÓKAI MÓR**.

Ára 80 kr.

Ama kedélyes, törülmetszett magyar zamatu elbeszélések egyike ez, melyekben Jókai leginkább van otthon, melyek leírásában a legszerencsésebbnek mondható s melyek nevezetességét leginkább megállapították. A félmult idő tipikus alakjainak, a melyek leírásában oly nagy mester, egész tömegével találkozunk itten, s ráismerünk bennök egy-egy rokon vonásra, mely atyánk, nagyatyánk alakjából még emlékünken maradt. Az egész művet az a jóízű humor lengi át, melynek a magyar írók műveiben hiába keressük mását. Költői kedélyből fakadó, a hamisítatlan magyar életből merített munka ez, melyet magyar ember nem olvashat valódi lelki gyönyörűség s a nélkül, hogy a költészet jótékony derűje őt is föl ne derítse

RAYMONDE.

Regény.

Irta:

Theuriet André.

Fordította:

Sasvári Ármin.

Ára 90 kr.

A művelt lelkű olvasó, ki a regényirodalmat nem tekintheti gyári készítménynek, ki nem azért vesz kezébe regényt, hogy idegfeszítő képtelenségekkel felizgassa kedélyét: gyönyörködni fog e költői tollal írt elbeszélésben, a bűbajos leírásokban; vonzódni fog a szereplő rokonszenves alakok iránt, érdekelni fogják a mesterileg vázolt lelki állapotok, küzdelmek; feszült figyelemmel fogja kísérni a minden részében gondosan szőtt, művészileg elbeszél, lebilincselő mesét; megelégedetten teendie valóban poeticus munkát.

BELLAH.

Regény.

Irta:

Fordította:

Feuillet Octáv.

Sasvári Ármin.

Ára 1 frt 20 kr.

Feuillet Octávának, a francia olvasóközönség e kedvencének oly művét mutatjuk be a magyar olvasónak, melyet élvezettel, gyönyörködve olvasunk; mely érdeklődésünket mindvégig lebilincseli, bár nem csigázza fel a feszültséget olvaszközköztel, hogy fásarsztóvá válne. Meséje érdekes epizód azon polgárháborúból, melyet a Vendée és a Bretagne folytatnak az első francia köztársaság ellen; hősei rokonszenves jellemek, remekül festett typosok; megismerjük a rajongó royalista nőt, ki gróf Pelven a Lafayette szabásu republicanus parancsnok iránt ideális szelmet táplál; a gógös Kergant vicomte-ot, »Lilliom«-ot, a »chouan«-ok balványozott, regeszéri hősét, a fanatikus chouan-okat, a könnyű véru törül metszett republicanus vitézeket, az utolsó jacobinus t; megannyi érpekes alakok a mind végig élénken lütető, mozgalmas drámában, melyet Feuillet kitünő tolla elbeszél.

NEMZETLÉT.

Tanulmány

a társadalmi tudományok köréből Magyarország jelen helyzetének megvilágosítására és orvoslására.

Irta **BEÖTHY LEO**.

Ára 2frt 40 kr.

A lapok ismertetéseiből:

Nincs-e igazolva dicséretünk oly mű láttára, mely nem jár a taposott uton, mely tanulmányozza ugyan a külföldi hazai irodalom legjobb forrásműveit, de se nem plagialis, se vakon után nem imád semmit önálló ítélet nélkül, mely hazai közgazdasági állapotainak tárgyalására messzeható ethnographiai, történelmi, nemzetgazdasági tanulmányokat tesz, mely bizonyításában a természettudományokhoz és mathematikához folyamodik és tág látókört magas szempontból világítván be, nem felejtkezik meg a részletekről sem. **(Pesti Napló.)**

A fentebb jelzett mű szelleműs és tudományos politikai röpirat az önálló vámtérület mellett. Művének nagyobb fele ezen modern s helyi érdekű, de nagyfontosságú kérdéssel foglalkozik: bevezető sorai azonban valóságos bölcsészettörténelmi adalékot tartalmaznak oly széles olvasottsággal s oly határozott tudományos alapon, minővel a mi irodalmunkban ritkán találkozunk. A könyv kettős jellege, a mennyiben a világtörténelem s a nemzetgazdaságra kiterjed, ezen különféle érdeket legkevésbé sem csorbítja. **(A Hon.)**

Egy komoly tudós fáradhatatlan munkásságával találunk itt, kit kizárólag az igazság keresése lelkesít s kinek buvárokodási oly eredményekre vezetett, melyek állandóan gazdagítandják a nemzetgazdaságot s a tévedések egész sorát eliminálják, melyeket e tudományban a felületesség meghonosított. **(Kelet Népe.)**

Olyan tartalmas és érdekes munka, mely nagy mértékben megérdemli, hogy az írók és olvasók tüzetesen foglalkozzanak vele. A nemzeti lét nagy kérdéséből; tegeti tudományos alapon és apparátussal, önálló elfogással, világos és élénk nyelven. **(Fővárosi Lapok.)**